

Als je in een stad of dorp op bezoek bent, en je er iets van wilt weten, moet je naar het kerkhof gaan. Het bestuderen van de grafstenen levert je veelal een schat aan gegevens op. Wie er ooit woonden, wat ze deden en hoe de familieverbanden lagen. Na een kort bezoek aan de Donaudelta in Roemenië kan ik daar iets aan toevoegen: als je bijzondere vogels wilt zien moet je op het kerkhof zijn. We logeerden in een dorpje aan de monding van de Donau dat alleen bereikbaar is met een veerboot. Op de meer dan vier uur durende tocht heb je een geweldig uitzicht op de eindeloze rietmoerassen langs de rivier. Een unieke gelegenheid om daarbij de drie soorten Zwarte Sterns te bekijken en uit elkaar te houden. Zowel de gewone Zwarte Sterns als de Witwang- en de Witvleugelsterns scheren in grote aantallen rond de boot. Gewone en Dwergaalscholver

zijn eveneens niet van de lucht, om van de Grote en Kleine Zilverreiger maar niet te spreken. Met de veerboot komen niet alleen de bewoners en de gasten naar het dorp, het achterdek dient voor het vervoer van bouwmaterialen en allerlei andere zaken.

Net als op de veerboten naar de waddeneilanden ontstaat er op de tocht al snel een speciaal sfeertje op de boot. Je raakt daarbij zo goed en zo kwaad als het gaat met medepassagiers in gesprek, waarbij de eigengestookte sterke drank al snel te voorschijn komt. Desondanks blijft er aandacht voor de vogels, de eerste pelikanen in de lucht worden dan ook wel degelijk opgemerkt.

Hoewel het toerisme wat toeneemt - er wordt wat nieuwe accommodatie gebouwd - kom je toch in een andere wereld terecht. De straten zijn zandpaden, waar je naast de bewoners ook koeien tegenkomt. Als ik het goed begrepen heb zijn die

bewoners zo'n beetje allemaal familie van onze Roemeense vrienden. Een neef bracht ons met een boot naar de broedgebieden van de pelikanen, de schoonvader van een andere neef reed ons dwars door velden en waterpartijen naar een ander dorp, en we aten bij een tante. Natuurlijk vis, vers uit de Donau en de Zwarte Zee. En, toen ik op zoek was naar een kaart van het gebied en deze niet kon vinden, mocht ik deze van de burgemeester lenen. Ook al een neef!

Het landschap is met onze omgeving te vergelijken, lage duinen en een mooi strand. Dit is het terrein van de Griel, de schuwe vogel die uit onze duinen is verdwenen. Het geluid van deze vogel, het lijkt wat op de Wulp, klinkt nog in mijn oren. Al met al een landschap om lekker te vogelen, maar het beste vogelplekje was toch het kerkhof. Het ligt niet meer dan honderd meter van

het huis van onze vrienden, je loopt er zo even naar toe. Op een bankje in de zon, de rug lekker tegen een muurtje, speelt zich het vogelleven voor je af. In de lucht, op zoek naar insecten, steeds kleine roofvogels, Boomvalk, Torenavalk en vooral Roodpootvalkjes. Over je hoofd trekkende pelikanen, ooievaars en een enkele Blauwe Kiekendief. Maar juist op het kerkhof, op de zerken en de muurtjes kleine vogels, zoals een paartje Bonte Tapuiten, een Roodkopklauwier en vooral veel Paapjes. Met, in wat struiken in de buurt, een Withalsvliegenvanger en als klap op de vuurpeil op een stroomdraad een Scharrelaar.

Zo werd die begraafplaats ook een ontmoetingsplaats. Tussen ons en de vogels.

W. Andelaar